Părerile Sfântului Augustin despre păcatul originar

Părerile platonice eronate despre un sfânt

Părintele Ioan Romanides

Sursa: „Dogmatica empirică a Bisericii Ortodoxe Catolice conform tradițiilor orale ale Părintelui I. Romanide" Volumul 2. De venerabilul Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Blasie Hierotheos.

„ Augustin, în principiu, pornește de la premise platonice. El abandonează unele poziții platonice și apoi încearcă să-l adapteze din nou pe Platon la creștinism. Așadar, contradicțiile sunt acum inevitabile ."

„ Augustin a introdus concepte platonice în doctrina Sfintei Treimi. El a introdus ideea că Adam și Eva dețineau întreaga cunoaștere umană posibilă. Ei bine, desigur, întrucât pentru Augustin cunoașterea umană constă în înțelegerea arhetipurilor, cineva cunoaște arhetipurile, îl cunoaște pe Dumnezeu, atunci cunoaște esența lui Dumnezeu. Adam și Eva cunoșteau toate arhetipurile, deci aveau cunoașterea pe care o poate avea un om."

Și occidentalii și-au imaginat protoplastii ca fiind oameni perfecți, perfecți într-un mod platonician. Când protoplastii au căzut, adică au pierdut memoria acestor arhetipuri, de aceea Augustin a acordat întotdeauna o mare importanță memoriei omului în viață. El crede că a imprimat în memoria oamenilor cunoașterea lui Dumnezeu. Iar iluminarea pentru Augustin este ca omul să-și amintească aceste lucruri despre Dumnezeu. Acum, modul în care le combină cu învățătura despre preexistența sufletelor, pe care în cele din urmă a respins-o, aceasta este o mare problemă în gândirea lui Augustin .

„ Iluminarea omului (conform lui) înseamnă pur și simplu că mintea cunoaște arhetipurile. Aceasta este iluminarea. Și apoi teizarea omului are loc atunci când omul a fost zeificat și vede arhetipurile direct cu rațiunea ."

Apoi, Augustin, conform conceptelor lui Platon, consideră că după cădere, omului i se adaugă partea pasivă a sufletului, și anume dorința și timicul.

„ Augustin are această idee că omul era perfect și avea Har divin, nu avea dorință și timoidă, ci se afla în starea de beatitudine a părții raționale și așa mai departe. Totuși, din cauza căderii, apar dorința și timoida .”

Apoi, el ne învață că păcatul originar a fost o ofensă împotriva dreptății lui Dumnezeu și că omul a fost pedepsit pentru acesta. El nu vede moartea ca pe o boală, care a fost rezultatul pierderii vieții divine, ci ca pedeapsa lui Dumnezeu asupra omului.

„ Ceea ce este important pentru Augustin este că el consideră moartea ca pedeapsa lui Dumnezeu. Toată lumea a fost pedepsită de Dumnezeu pentru că este vinovată .”

Având în vedere aceste premise, trebuie să înțelegem viziunea lui Augustin asupra păcatului originar ca o ofensă adusă dreptății lui Dumnezeu, precum și interpretarea juridică și a vinovăției păcatului, modul în care această vinovăție a fost transmisă rasei umane și cum este legată această viziune de destinul final.

„ Conform lui Augustin, când Adam și Eva au păcătuit, au păcătuit împotriva dreptății lui Dumnezeu și L-au ofensat pe Dumnezeul infinit. Prin urmare, din moment ce fiecare moștenește păcatul lui Adam și al Evei, vina, aceasta înseamnă că fiecare trebuie pedepsit după meritul său. Prin urmare, după meritul său, suntem pedepsiți de Dumnezeu, dar Dumnezeu, însă, pentru că așa vrea, dintre cei condamnați la Iadul veșnic, a ales un grup pentru mântuire.”

Așadar, în felul acesta, cei care nu au fost aleși spre mântuire nu pot avea nicio plângere, deoarece sunt pedepsiți după meritul lor. De aceea, ar trebui să se bucure și ei, pentru că dreptatea divină triumfă. Dar cei care vor fi mântuiți nici măcar nu pot spune că sunt mântuiți după meritul lor, deoarece mântuirea pentru ei este absolut gratuită, fără niciun merit din partea lor. Prin urmare, nu se pot lăuda.

În acest context, o indicație a faptului că cineva este destinat este și faptul că este o persoană bună. Adică, pentru protestanți, aceasta înseamnă că

este cumpătat, nu fură, nu minte, nu se plimbă cu femei, că este o persoană bună. Așadar, ei împart oamenii în buni și răi.

În afară de aceasta, în lumea anglo-saxonă în principal, și printre franci, cu ocazia învățăturii lui Augustin, a existat și susținerea rasismului. Deci, destinat mântuirii trebuie să fie, să zicem, albul, înaltul, blondul etc. etc. adică o persoană frumoasă. O persoană, dacă este urâtă la înfățișare, săracă, dărăpănată, nenorocită, un iobag, un infirm etc. pentru franci nu este posibil să fie destinată ...

Rezultă că opiniile lui Augustin despre păcatul originar erau legate de teoria destinului absolut al omului, care distorsionează dragostea lui Dumnezeu pentru om, scopul jertfei lui Hristos pe cruce și întreaga slujire pastorală a Bisericii.

„ Toți au fost pedepsiți de Dumnezeu, pentru că toți sunt vinovați. Problema este cum sunt ei vinovați, adică dacă vina este moștenită pe cale biologică sau dacă este o vină reprezentativă, că Adam și Eva, ca reprezentanți ai rasei umane, au păcătuit și, prin urmare, nu doar reprezentanții au fost pedepsiți, ci și rasa umană.”

O altă abordare este aceea că, pur și simplu, în calitate de reprezentanți, au pierdut ceva în detrimentul rasei. Asemenea unui tată care face prostii și își pierde proprietatea, iar din cauza tatălui, copiii se nasc acum săraci. Copiii sunt săraci pentru că tatăl, care era bogat, și-a pierdut acum proprietatea. Există și această percepție. Depinde de fiecare persoană ce vrea să obțină de la Augustin, în legătură cu aceste probleme. Dar ceea ce contează în ochii lui Dumnezeu este cum stau problemele.

Augustin acceptă doctrina predestinației absolute. Prin urmare, el introduce ideea că toți oamenii, conform meritelor lor, sunt condamnați la Iad. Această condamnare este conform meritelor omului. Dar Dumnezeu, care este și iubire, nu lasă ca lucrarea Sa să se piardă complet și a destinat anumiți oameni mântuirii. O parte a umanității este destinată mântuirii.

Însă acest destin al unei părți din umanitate nu se datorează meritelor omului, deoarece, după meritul lor, oamenii trebuie să meargă în Iad. Prin urmare, cel care va primi Harul divin pentru a fi mântuit, nu se poate lăuda că a fost mântuit prin faptele sale, ci a fost mântuit prin destinul pe care îl are de la Dumnezeu, prin voință. De aceea trebuie să fie smerit și să stea liniștit și să nu creadă că este mai bun decât alții în ceea ce

privește meritul. Însă un om care nu este predestinat nu ar trebui să aibă nici el vreo plângere, deoarece este pedepsit după meritul său.

În această privință, Augustin are o altă idee ciudată, aceea că atunci când spunem că Dumnezeu îi iubește pe păcătoși, nu înseamnă că îi iubește pe toți păcătoșii. Înseamnă doar că Dumnezeu îi iubește pe acei păcătoși care sunt predestinați. Ceilalți păcătoși nu sunt iubiți de Dumnezeu. Prin urmare, dragostea Lui este limitată.

Adam și Eva au păcătuit, iar vina s-a transmis întregii rase umane. Și din cauza acestei vine, fiecare om merită Iadul. Așadar, dacă există unii care sunt destinați mântuirii, El îi iubește pentru că o voiește. Ceilalți nu se pot plânge, pentru că sunt pedepsiți după meritul lor. Nu pot pretinde că sunt mântuiți, pentru că sunt pierduți după meritul lor. Căci sunt pierduți din cauza lui Adam și a Evei.

Cei care sunt mântuiți sunt mântuiți nu datorită meritelor lor proprii, ci datorită iubirii lui Dumnezeu care i-a ales. Prin urmare, nu ar trebui să fie mândri, ci să aibă smerenie. Astfel, s-a creat ciudata distincție că Dumnezeu îi iubește pe păcătoșii care sunt destinați. Nu-i iubește ca păcătoși, ci îi iubește ca pe oameni perfecți. Pentru că păcătoșii nu sunt iubiți de Dumnezeu.

Apoi, Hristos a murit pentru ca oamenii să poată fi mântuiți. Dar Hristos nu a murit pentru toți oamenii. El a murit pentru unii. Aceste pasaje se găsesc în scrierile lui Augustin și, din cauza acestor pasaje, francii au o tendință foarte puternică de a crede în predestinarea absolută .

Dacă se compară aceste opinii ale lui Augustin cu întreaga învățătură a Părinților, așa cum este rezumată mai sus, se vede diferența. Dumnezeu îi iubește pe cei drepți și pe cei nedrepți, dar cei care sunt vindecați, cei care răspund liber la iubirea lui Dumnezeu și dobândesc ei înșiși iubire altruistă, vor fi îndreptățiți. Aceasta se realizează prin puterea lui Hristos.